

Arrest

nr. 339 704 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 24 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 april 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. HUBERT verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die stelt over de Vietnamese nationaliteit te beschikken, dient op 12 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 17 mei 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 29 januari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot beëindiging van de behandeling van het verzoek. Bij arrest met nummer 308 285 van 13 juni 2024 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.3. Op 7 maart 2025 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 28 maart 2025 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

“Volgens uw verklaringen beschikt u over de Vietnamese nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Nghi Dien, gelegen in het district Nghi Loc, provincie Nghe An. U bezit de Kinh-etniciteit en bent een katholiek christen.

Uw vader deed zaken in immobiliën. Samen met een vriend kocht hij vastgoed ter waarde van vijf miljard Vietnamese dong. Echter deze vriend bedroog uw vader en ging ervandoor met het geld. Doordat uw vader zijn bijdrage geleend had bij de bank met jullie huis als onderpand, zag hij zich genoodzaakt dit bedrag te lenen bij de maffia om zo de bank terug te betalen. Uw vader zijn gezondheid ging snel achteruit en u was al snel de enige kostwinner voor de hele familie. U verdiende niet genoeg om zowel uw familie te onderhouden als de maffia terug te betalen, waarop de maffia voorstelde u naar het buitenland te sturen waar u meer geld kon verdienen om hen zo terug te betalen. U zag geen andere keuze dan hierop in te gaan. De maffia regelde voor u een werkvisum voor Noorwegen en u verliet Vietnam in juni 2020.

Met uw paspoort en visum vloog u naar Noorwegen. Hier verkreeg u een werkvergunning voor drie maanden en werkte u in de aardbeienpluk. Uw gehele tijd in Noorwegen werd u vergezeld door iemand van de maffia genaamd T. (...). U verdiende te weinig geld met de aardbeienpluk waardoor T. (...) na twee maanden besloot u naar België te brengen. Echter hier vonden jullie geen werk, dus reisden jullie na een maand door naar Duitsland. Hier vond u tevens niet onmiddellijk werk waarna T. (...) u achterliet. U vond dan via de Vietnamese gemeenschap een job als hulpkok. U verdiende echter niet genoeg en kon daardoor niet zoveel geld naar huis sturen, waarna u bezoek kreeg van iemand van de maffia die dreigde dat als u niet meer betaalde, u in de problemen zou komen. In maart 2023 besloot u naar België te komen omdat er veel controle was in Duitsland op zwartwerk en u had gehoord van de mogelijkheid om internationale bescherming te vragen in België. Onmiddellijk na aankomst dient u een verzoek om internationale bescherming in op 12 april 2023.

Het CGVS besliste op 29 januari 2024 tot de beëindiging van de behandeling van uw verzoek daar u niet kwam opdagen voor het persoonlijk onderhoud. U ging in beroep tegen deze beslissing op 27 februari 2024. Op 13 juni 2024 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS daar de uitnodiging voor het persoonlijk onderhoud naar het foutieve adres werd verstuurd en u aldus geen schuld had aan uw afwezigheid op het eerste persoonlijk onderhoud.

U werd hierna opnieuw gehoord door het CGVS op 7 maart 2025. U verklaart hierin bovenstaande en vreest bij terugkeer de gevolgen van de maffia voor u en uw familie als u ze niet meer kan terugbetalen. Na uw vertrek zou de maffia nog twee keer zijn langsgekomen bij u thuis waarbij ze uw moeder hebben geduwd.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens het persoonlijk onderhoud medische attesten van uw vader neer. Na het persoonlijk onderhoud stuurt u via mail nog een kopie van de schuldpapieren door en screenshots van de camerabeelden bij uw huis waarop de maffia te zien is die uw huis overhoop gooit.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u de status van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U bent er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, omwille van onderstaande redenen.

U verklaart dat uw familie schulden had bij de maffia en u door hen vreest vermoord te worden bij een terugkeer (zie CGVS, p.7 en 11). Echter uw verklaringen hieromtrent zijn vaag en onwaarschijnlijk te noemen, waardoor het CGVS twijfels heeft bij uw relaas zoals u het schetst.

Zo zou uw vader zijn opgelicht door een zakenpartner bij een vastgoeddeal waarna hij in de problemen kwam met zijn lening bij de bank en hierop ging lenen bij de maffia (zie CGVS, p.7). Echter dat uw vader niet naar de politie ging of een rechtszaak begon tegen deze zakenpartner om zo zijn geld te recupereren, valt moeilijk te geloven. Hiernaar gevraagd zegt u dat uw vader wel degelijk naar de politie ging maar info had via 'een vriend van uw vader' dat zijn zakenpartner de politie zou hebben omgekocht, waardoor de klacht van uw vader niet werd geaccepteerd (zie CGVS, p.8). Het is echter zeer vaag hoe deze 'vriend van uw vader' aan die informatie zou zijn gekomen, iets waar u zelf ook geen duidelijkheid over verschaft. U legt bovendien geen enkel begin van bewijs neer van deze zagezegde klacht van uw vader aan de politie of dat deze zou zijn verworpen, waardoor dit blote beweringen van uwentwege betreft. Bovendien geeft u zelf toe dat er wel degelijk een andere manier was, namelijk via de rechtbank een klacht indienen maar dat uw vader hiervoor niet het geld had (zie CGVS, p.8). Dat er een zulk groot bedrag op het spel stond voor uw vader en hij deze mogelijkheid niet benutte om dit te recupereren ondanks het extra geld dat het zou kosten, kan weinig overtuigen.

Dat uw vader hierop naar de maffia ging om geld te lenen om zijn lening bij de bank terug te betalen, is al helemaal vreemd en bijzonder risicovol te noemen (zie CGVS, p.7). Uw vader had immers een lening bij de bank, hetgeen een officiële instantie is en dat jullie eigendom als onderpand was genomen. Dat hij er dan voor koos om bij een maffiagroepering te gaan lenen waarbij de gevolgen hieraan verbonden als hij het niet kon afbetalen vele malen ernstiger te noemen zijn ten aanzien van de bank, valt moeilijk te geloven. Bovendien zegt u zelf dat uw vader zijn gezondheid door het bedrag van zijn zakenpartner zienderogen achteruit was gegaan en hij hartproblemen had waardoor hij niet in staat was te werken (zie CGVS, p.7). Hoe uw vader dan van plan was deze woekerlening bij een maffiagroepering af te betalen en zomaar zijn lot en dat van zijn familie in de handen van deze maffiagroepering legde, is een raadsel te noemen en bijzonder ongeloofwaardig. Hij moet immers goed op de hoogte zijn geweest wat de risico's waren bij het niet afbetalen daar u verklaarde dat één van uw burens hetzelfde probleem had en zelfmoord pleegde (zie CGVS, p.9).

Voorts doet het afbreuk aan uw geloofwaardigheid dat u geeneens kan benoemen welke groepering of welke personen van de maffia dit waren waarmee u en uw familie problemen hadden, dit terwijl u volgens uw eigen verklaringen er meermaals mee te maken kreeg (zie CGVS, p.8-11).

Tevens uw verklaringen als zou de maffia als reactie op de te lage afbetaling u naar Europa hebben gestuurd om er te werken, daarbij steeds begeleid door iemand van de maffia (zie CGVS, p.7), zijn weinig overtuigend te noemen. Zo zegt u dat uw familie zeventuizend dollar schulden had, maar uw reis naar Europa negenduizend dollar kostte (zie CGVS, p.4). Hiervan heeft u nog maar tweeduizend dollar afbetaald (zie CGVS, p.4). Dat de maffia zoveel moeite zou doen voor u terwijl de reis naar Europa hen nog meer kostte dan de schulden die uw familie bij hen had, lijkt volstrekt onaannemelijk. Dat ze daarenboven iemand met u meestuurd naar Noorwegen om u in de gaten te houden en deze persoon volgens uw verklaringen niets anders deed dan u naar het werk brengen en terug (zie CGVS, p.10), maar u vervolgens voor het einde van uw werkvergunning in Noorwegen al naar België bracht, u hier met hem een maand lang ronddoelde zonder werk te vinden, hij u dan naar Duitsland bracht waar hij weer geen werk vond voor u en u dan zomaar achterliet (zie CGVS, p.10), is absoluut niet geloofwaardig te noemen. Dat de maffia dergelijke middelen in u zou investeren, zijnde de kosten van uw reis alsook de kosten van een persoon die als enige taak had bij u blijven en naar het werk te brengen, dit allemaal om u te doen terugbetalen en u dan niet eens uw periode van legaal werk in Noorwegen liet afmaken, u dan zonder plan voor ander werk een maand in België liet rondzwerven met deze persoon, u dan nog eens zonder enig plan naar Duitsland liet gaan met deze persoon om er wederom geen werk te vinden, en dan ogenschijnlijk alle interesse in u liet varen door u zomaar achter te laten, snijdt totaal geen hout.

Dat u nadien zomaar van de radar verdwijnt en een baan vindt als hulpkok, maar ze u toch terug kunnen traceren om u te waarschuwen om te blijven betalen (zie CGVS, p.9), is wederom weinig waarschijnlijk. Ze hadden immers geen enkele aanwijzing waar u was, buiten dat u waarschijnlijk in Duitsland zat waar ze u hadden achtergelaten. Dat ze u dan zomaar terugvonden op uw werk zonder dat u kan verklaren hoe (zie CGVS, p.9), is niet geloofwaardig. Bovendien doet de maffia hier wederom veel moeite daar u verklaart dat ze een persoon vanuit Frankrijk naar Duitsland stuurde om u te vinden (zie CGVS, p.9). Alle moeite die de maffia volgens uw verklaringen steekt in het u doen terugbetalen van de schulden, terwijl u nog maar tweeduizend dollar heeft terugbetaald van de zestienduizend staat geheel niet in verhouding met de manier waarop ze zich gedragen tegen u en uw familie. Zo had u al maanden niet betaald en kwam deze persoon

enkel met u spreken (zie CGVS, p.9). Ook zou uw familie na uw vertrek in 2020 maar twee keer zijn lastig gevallen waarbij uw moeder van haar brommer werd getrapt (zie CGVS, p.10). Het valt moeilijk met elkaar te rijmen dat de maffia zoveel geld en middelen in u investeert en u in vijf jaar amper een tiende van het geleende bedrag hebt terugbetaald, maar dit ogenschijnlijk geen al te grote gevolgen lijkt te hebben voor u en uw familie in Vietnam.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat, zelfs indien bovenstaande enige waarachtigheid zou bevatten, u zich voor deze problemen tot de autoriteiten in uw land kon wenden, alwaar u in gebreke blijft. Immers nergens uit uw verklaringen blijkt dat u of uw familie de hulp van de politie zouden hebben ingeschakeld. Gelet op voorgaande heeft u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van hulp en/ of bescherming van de in Vietnam opererende veiligheidsinstanties uitgeput. Daarenboven dient gesteld dat deze door u aangehaalde asielmotieven vreemd zijn aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie. Deze door u ingeroepen problemen zijn immers louter van gemeenrechtelijke en socio-economische (financiële) aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

Nergens in uw verklaringen blijkt voorts dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Het gegeven dat u Vietnam verliet op een legale manier met uw eigen paspoort en visum bevestigt dat u geen vrees ten aanzien van de autoriteiten bezit. U geeft zelf ook expliciet aan geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten (zie CGVS, p.10 en 11).

Ten slotte merkt het CGVS ook nog op dat u na uw aankomst in de Europese Unie gedurende een lange periode in Noorwegen en voornamelijk Duitsland verbleef zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie CGVS, p.4). Het feit dat u heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Bovendien wachtte u na aankomst in België tevens nog een maand vooraleer u er een verzoek indiende, hetgeen laattijdig te noemen is (zie CGVS, p.4 en 5). Uw uitleg als zou u in Duitsland nog geen weet hebben gehad van de mogelijkheid tot asiel (zie CGVS, p.5), is allerminst afdoende te noemen. U verbleef immers al zeer geruime tijd in het illegale circuit (zie CGVS, p.4). Dat u dan nooit eerder had gehoord van deze procedure, valt moeilijk te geloven. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprecht verzoek indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Verder maakt u omwille van alle bovenstaande elementen betreffende de geloofwaardigheid van problemen (of eerder het gebrek eraan) evenmin aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar Vietnam een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals omschreven in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Noch blijkt dat er in Vietnam sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

De door u neergelegde documenten vermogen alleszins bovenstaande beslissing te wijzigen. Immers het door u neergelegde medische dossier betreffende uw vader bewijst hoogstens de medische problemen die uw vader heeft, alwaar het CGVS momenteel niet aan twijfelt.

Aangaande de schuldpapieren die u neerlegt, dient er te worden vastgesteld dat deze niet vermogen uw ongeloofwaardig relaas recht te zetten. Zulke documenten hebben sowieso slechts bewijswaarde voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat in casu geenszins het geval is. Bovendien is het zo dat alle Vietnamese documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde hoe dan ook slechts relatief is, temeer daar het een kopie betreft (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Eenzelfde dient gezegd te worden aangaande de foto's van uw huis waar de schuldeisers vernielingen zouden hebben aangericht. De bewijswaarde van foto's is überhaupt bijzonder klein. Waar en wanneer deze beelden gemaakt zijn en of dit al dan niet uw huis betreft kan op geen enkele manier afgeleid worden uit dit beeldmateriaal. Bovendien kunnen foto's gemakkelijk in scène worden gezet en/of worden gemanipuleerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de overduidelijke beoordelingsvergissing”*, van *“de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur”* en van *“de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen”*.

Verzoeker betoogt dat het CGVS zijn verklaringen ten onrechte ongeloofwaardig heeft geacht en geen rekening heeft gehouden met de realiteit van de situatie in Vietnam, de kwetsbaarheid van verzoeker en zijn familie ten opzichte van de maffia, en het gebrek aan effectieve bescherming door de Vietnamese autoriteiten. Hij voert aan dat het wel degelijk aannemelijk is dat zijn vader beroep deed op de maffia om een banklening terug te betalen, gelet op de endemische corruptie en de straffeloosheid van criminele groeperingen in Vietnam. In dit verband verwijst hij naar de *“Corruption Perceptions Index”* van Transparency International en naar een rapport van Human Rights Watch van 2024.

Verder betoogt verzoeker dat het CGVS hem ten onrechte verwijt de leden van de maffia niet precies te kunnen identificeren. Hij stelt dat dit begrijpelijk is gelet op de werking van de maffia en de vrees voor represailles tegen hemzelf en zijn familie. Hij voert aan dat de investering van de maffia in zijn reis naar Europa kan worden verklaard door de wens om druk uit te oefenen op zijn familie en de terugbetaling van de schulden te verzekeren, en dat de maffia ook andere belangen kan hebben gehad, zoals het uitbuiten van verzoeker of het betrekken van verzoeker bij illegale activiteiten in Europa.

Daarnaast betoogt verzoeker dat het CGVS hem onterecht tegenwerpt geen beroep te hebben gedaan op de Vietnamese autoriteiten, daar het melden van maffia-activiteiten bij de politie risicovol is wegens corruptie en infiltratie van criminele netwerken in de Vietnamese instellingen.

Aangaande zijn vertrek uit Vietnam, stelt verzoeker dat een legaal vertrek niet uitsluit dat hij zijn autoriteiten vreest. Hij merkt voorts op dat *“het mogelijk (is)”* dat de maffia zijn vertrek gefaciliteerd heeft om hem in het buitenland in het oog te kunnen houden of om te voorkomen dat de autoriteiten aandacht zouden besteden aan hun activiteiten.

Wat betreft het laattijdig indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, stelt verzoeker dat hij *“kan hebben geaarzeld”* omwille van een gebrek aan informatie, de complexiteit van de procedures of de vrees om naar Vietnam te worden teruggestuurd. Onder verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *“C-57/09, Elgafaji”* betoogt verzoeker dat de termijn voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming volgens de rechtspraak geen doorslaggevend criterium kan zijn voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van een verzoeker.

Verzoeker meent dat het CGVS de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten ten onrechte heeft geminimaliseerd. Hij stelt dat de medische attesten van zijn vader, de schuldbewijzen en de screenshots van camerabeelden wel degelijk elementen vormen die zijn relaas ondersteunen, en dat het in asielzaken moeilijk is om “*direct bewijs*” te leveren van de vervolging die een verzoeker vreest.

Verzoeker benadrukt dat “*zelfs indien er “grijze zones in het verhaal van de verzoeker” zouden blijven bestaan, dit niet wegneemt dat zijn verklaringen als geheel en de documenten die hij overlegt voldoende de belangrijkste feiten die hij aanvoert en de gegrondheid van de vrees die hij beweert, aantonen*” en dat ook wanneer twijfel zou bestaan over bepaalde feiten of over zijn oprechtheid, deze twijfel de overheid niet ontslaat van de verplichting om te onderzoeken of, op basis van de elementen die als vaststaand worden beschouwd, alsnog een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade voldoende is aangetoond. Verzoeker benadrukt voorts dat een gegronde vrees voor vervolging niet is voorbehouden aan personen die reeds vervolgd werden, maar ook geldt voor personen die willen voorkomen dat zij zich in een situatie bevinden waarin zij zouden kunnen worden vervolgd. Hij verwijst in dit verband naar de UNHCR Proceduregids.

Verzoeker besluit dat, gelet op de door hem aangebrachte elementen, moet worden vastgesteld dat hij legitieme redenen heeft om te vrezen voor zijn leven en veiligheid wegens ernstige bedreigingen uitgaande van een criminele organisatie, dat hij momenteel niet over de “*volle en gehele bescherming*” van zijn nationale autoriteiten kan beschikken, dat de ondergane feiten voldoende ernstig blijken, zodat hij in zijn vrees volhardt, en dat, gezien de huidige situatie in Vietnam, zijn vrees ook nog steeds actueel is. Verzoeker wijst erop dat “*zelfs als er een twijfel bestaat (...) betreffende de natuur en de ernst van de vervolgingen waarvan verzoeker zou het onderwerp kunnen zijn in het geval van twijfel, moet deze twijfel in ruime mate aan de verzoek weldoen*”. Hij meent dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat de motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald hieraan geen afbreuk doen.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de overduidelijke beoordelingsvergissing*”, van “*de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur*” en van “*de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen*”.

Verzoeker voert aan dat, gelet op zijn asielaas en de recente rapporten over de situatie in Vietnam, hij bij terugkeer wordt blootgesteld aan “*ernstige risico’s op lijden*”, waardoor de toekenning van subsidiaire bescherming noodzakelijk is om zijn menselijke waardigheid te vrijwaren. Hij stelt dat de Belgische overheid moet weten dat de situatie in zijn land van oorsprong, zijnde Vietnam, bijzonder onstabiel blijft en dat de overtredingen van de mensenrechten blijven voortduren, hetgeen elke terugkeer voor verzoeker bijzonder moeilijk maakt.

Verzoeker betoogt voorts dat zijn terugzending naar Vietnam, in de context van extreme economische moeilijkheden en het risico op een onoverkomelijke schuldenlast, een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Op grond hiervan verzoekt hij de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.3. Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem subsidiaire bescherming toe te kennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en een nieuw onderzoek te bevelen.

3.4. Verzoeker voegt geen nieuwe stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel

46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte '*beoordeling van feiten en omstandigheden*' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar verzoeker de schending van “de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur” aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het verzoeker toekomt duidelijk uiteen te zetten welke andere beginselen van behoorlijk bestuur hij, naast het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden acht en waarom. De loutere verwijzing naar “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur” biedt geen voldoende duidelijke omschrijving van de rechtsregel die verzoeker geschonden acht. Dit onderdeel van de aangevoerde middelen is dan ook niet ontvankelijk.

5.2. De Raad stelt vast dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en inhoudelijk aanvecht, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Verzoeker verklaart de Vietnamese nationaliteit te hebben, katholiek te zijn en te behoren tot de Kinh-etnie en katholiek. Hij stelt afkomstig te zijn uit het dorp Nghi Dien, gelegen in het district Nghi Loc in de provincie Nghe An (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud van 7 maart 2025 (hierna: NPO CGVS), p. 3). Hij verklaart dat zijn vader actief was in de vastgoedsector en in het kader van een vastgoedtransactie werd opgelicht door een zakenpartner, waardoor zijn vader zich genoodzaakt zag geld te lenen bij een criminele groepering om een bij de bank aangevane lening af te lossen (NPO CGVS, p. 7-8). Volgens verzoeker verslechterde de gezondheidstoestand van zijn vader, waarna hij de enige kostwinner van het gezin werd. Verzoeker stelt dat hij niet voldoende geld verdiende om de maffia terug te betalen, en dat hij daarom inging op hun voorstel om naar het buitenland te vertrekken om daar te werken en zo inkomsten te verwerven voor de afbetaling van de schulden (NPO CGVS, p. 9). Verzoeker verliet Vietnam in juni 2020 met een werkvisum voor Noorwegen, waar hij gedurende enkele maanden als seizoenarbeider werkte (NPO CGVS, p. 3-4). Tijdens zijn verblijf werd hij vergezeld door een lid van de maffia. Aangezien zijn inkomsten onvoldoende waren, reisde hij na verloop van tijd via België verder naar Duitsland, waar hij uiteindelijk alleen achterbleef en via de Vietnamese gemeenschap werk vond als hulpkok (NPO CGVS, p. 4-5 en p. 10). Omdat hij onvoldoende inkomsten kon verwerven om geld naar zijn familie te sturen, werd hij door een lid van de maffia bedreigd (NPO CGVS, p. 9). In maart 2023 verliet hij Duitsland en reisde hij naar België (NPO CGVS, p. 5), waar hij op 12 april 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Vietnam vreest verzoeker vermoord te worden door de maffia (NPO CGVS, p. 11).

5.3.2. Ter staving van zijn verzoek legt verzoeker medische attesten van zijn vader, kopieën van schuldbewijzen en foto's van de vermeende vernielingen aan de woning van zijn familie neer.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben.

Dienaangaande wijst de Raad er vooreerst op dat de authenticiteit en de herkomst van gekopieerde documenten niet kunnen worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien blijkt uit de landeninformatie vervat in het administratief dossier (AD CGVS, stuk 6, COI Focus “*Vietnam: corruptie en documentfraude*”, 7 juni 2021) dat dat corruptie en documentenfraude in Vietnam wijdverspreid zijn en dat documenten relatief eenvoudig kunnen worden vervalst of op onregelmatige wijze verkregen, onder meer via omkoping. Dit maakt dat aan Vietnamese documenten, zoals de door verzoeker voorgelegde schuldbewijzen, slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegekend. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Aan de foto's van verzoekers woning kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Aangaande de door verzoeker voorgelegde medische attesten wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat deze stukken uitsluitend betrekking hebben op de gezondheidstoestand van verzoekers vader, een element dat op zich niet wordt betwist, doch niet van aard is om de door verzoeker beschreven problemen te staven.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat de voorgelegde documenten op zich niet volstaan om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van de door hem aangehaalde problemen met de mafia.

5.3.3.1. Zo wordt ernst en geloofwaardigheid van de door van verzoeker aangehaalde vrees wel degelijk ondermijnd door de vaststelling dat hij blijkens zijn verklaringen sinds juni 2020 in Europa verblijft (NPO CGVS, p. 3-4), doch slechts op 12 april 2023 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Het talmen van verzoeker om bescherming te zoeken – hij heeft immers noch gedurende zijn verblijf van twee maanden in Noorwegen, noch tijdens zijn eerder verblijf van een maand in België of zijn verblijf van meer dan twee en een half jaar in Duitsland een verzoek om internationale bescherming ingediend – is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Het betoog van verzoeker dat hij “*kan hebben gearzeld*” omwille van een gebrek aan informatie, de complexiteit van de procedures of de vrees om naar Vietnam te worden teruggestuurd, kan niet vergoelijken waarom verzoeker nagelaten heeft onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans had, een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie zou blijken dat de termijn voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming geen doorslaggevend criterium kan zijn voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van een verzoeker, merkt de Raad op dat verzoeker zich in dit verband beroept op een onjuiste en irrelevante verwijzing naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie. Verzoeker verwijst immers naar “*HvJEU, C-57/09, Elgafaji, punt 36*”, terwijl het arrest Elgafaji werd gewezen in zaak C-465/07 en betrekking heeft op de uitlegging van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming waarbij overweging 36 enkel de autonome werkings sfeer van artikel 15, onder c) van voormelde richtlijn preciseert. Het arrest gaat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet in op de laattijdige indiening van een verzoek om internationale bescherming of de implicaties hiervan op de beoordeling van de geloofwaardigheid van een verzoeker. Voor zover verzoeker verwijst naar de zaak met referentie C-57/09, merkt de Raad op dat dit zaaknummer betrekking heeft op het arrest van het Hof van

Justitie van 9 november 2010 in de gevoegde zaken Bundesrepublik Deutschland tegen B. en D., waarin in overweging 36 louter wordt gewezen op de historische regeling van de vluchtelingenstatus in het Duitse recht. In dit arrest spreekt het Hof van Justitie zich evenmin uit over de termijn voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming en de invloed hiervan op de geloofwaardigheidsbeoordeling van een verzoeker. De jurisprudentie waar verzoeker naar verwijst kan zijn betoog derhalve niet ondersteunen.

5.3.3.2. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal voorts op goede gronden dat verzoekers verklaringen over de door hem aangehaalde problemen met de maffia vaag, incoherent en weinig plausibel zijn. Daartoe wordt in de bestreden beslissing overwogen dat (i) verzoeker weliswaar verklaart dat zijn vader naar de politie zou zijn gegaan na de vermeende oplichting bij een vastgoedtransactie, maar dat geen enkel begin van bewijs wordt voorgelegd van een dergelijke klacht; (ii) verzoeker niet kan verduidelijken hoe de vriend van zijn vader heeft achterhaald dat de klacht omwille van omkoping door de zakenpartner geen gevolg kreeg; (iii) het niet aannemelijk wordt geacht dat verzoekers vader dan niet de mogelijkheid benutte om via een gerechtelijke procedure zijn geld te recupereren; (iv) het ongeloofwaardig is dat zijn vader zou hebben gekozen voor het aangaan van een uiterst risicovolle lening bij de maffia, aangezien de gevolgen bij niet-terugbetaling vele malen ernstiger zijn dan wanneer de lening aan de bank niet zou ingelost worden; (v) verzoeker niet kan duiden met welke groepering of welke maffialeden hij en zijn familie problemen zouden hebben gehad; (vi) verzoeker geen overtuigende uitleg kan geven omtrent de beslissing van de maffia om hem naar Europa te sturen, nu de kosten van zijn reis hoger zouden zijn geweest dan het openstaande schuldbedrag; (vii) het niet geloofwaardig wordt geacht dat de maffia aanzienlijke middelen zou investeren in verzoekers reis en begeleiding naar Europa met het oog op terugbetaling van schulden, om hem vervolgens zijn legale tewerkstelling in Noorwegen niet te laten voltooien, zonder concreet werkperspectief door meerdere landen te laten reizen en hem uiteindelijk zonder verdere begeleiding achter te laten; en (viii) het weinig plausibel wordt geacht dat de maffia verzoeker, nadat hij in Duitsland werd achtergelaten, alsnog opnieuw zou hebben weten te traceren op zijn werkplek.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van verzoekers vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad acht deze bevindingen voldoende determinerend om op grond daarvan tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals blijkt uit wat volgt, geheel in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker stelt dat het aannemelijk is dat zijn vader een beroep deed op de maffia om een bestaande banklening terug te betalen, gelet op de wijdverspreide corruptie in Vietnam, blijft hij in gebreke concreet toe te lichten waarom zijn vader een uiterst risicovolle lening bij een criminele organisatie zou zijn aangegaan. Zoals terecht wordt uiteengezet in de bestreden beslissing valt moeilijk in te zien waarom verzoekers vader ervoor zou hebben gekozen om een schuld bij een officiële financiële instelling af te lossen door middel van een lening bij de maffia, nu de gevolgen van wanbetaling in dat laatste geval, volgens verzoekers eigen verklaringen, vele malen ernstiger zijn. Deze vaststelling klemt des te meer nu verzoeker verklaart dat de gezondheidstoestand van zijn vader op dat ogenblik reeds achteruitging en dat hij niet langer in staat was om te werken (NPO CGVS, p. 7), zodat niet kan worden ingezien hoe hij de terugbetaling van een dergelijke woekerlening zou hebben kunnen verzekeren. Daarbij komt nog dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader op de hoogte moet zijn geweest van de risico's verbonden aan het niet terugbetalen van schulden bij de maffia, aangezien een buur in een gelijkaardige situatie zelfmoord zou hebben gepleegd (NPO CGVS, p. 9). Dat verzoekers vader, ondanks deze kennis en ondanks zijn verslechterde gezondheidstoestand, er alsnog voor zou hebben gekozen om een dergelijke lening aan te gaan, acht de Raad niet aannemelijk. Met het louter verwijzen naar algemene landeninformatie over corruptie en straffeloosheid in Vietnam biedt verzoeker geen afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing terecht als weinig plausibel aangemerkte keuze van verzoekers vader om zich bloot te stellen aan de aanzienlijk zwaardere risico's verbonden aan een lening bij een criminele organisatie. Evenmin brengt verzoeker met zijn algemene beschouwingen concrete elementen aan die toelaten te begrijpen waarom zijn vader, ondanks het bestaan van gerechtelijke mogelijkheden en de aanzienlijke financiële implicaties voor zichzelf en zijn gezin, niet effectief gebruik zou hebben gemaakt van de beschikbare wettelijke middelen om zijn geld te recupereren. De bewering dat de zakenpartner van verzoekers vader de politie zou hebben omgekocht betreft bovendien een blote bewering, nu verzoeker niet kan verduidelijken hoe deze informatie werd verkregen en evenmin enig begin van bewijs neerlegt dat een dergelijke klacht ook daadwerkelijk werd ingediend of verworpen.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij stelt dat het niet kunnen identificeren van de leden van de maffia verklaarbaar zou zijn door de *modus operandi* van criminele organisaties, te meer nu verzoeker geen concrete elementen aanreikt waaruit blijkt dat het voor hem onmogelijk was om enige kennis te hebben van de identiteit van de personen met wie hij en zijn familie rechtstreeks of onrechtstreeks te maken had. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat de criminele groepering bij wie zijn vader een lening is aangegaan, de organisatie en financiering van verzoekers reis naar Europa op zich zou hebben genomen, dat een lid van de

mafia met hem zou meegereisd zijn en verzoeker zou hebben vergezeld tijdens zijn reis naar Europa, hem gedurende ongeveer twee maanden in Noorwegen zou hebben begeleid, hem vervolgens zou hebben vergezeld naar België, alwaar zij samen een maand verbleven, en dat zij nadien samen verder zouden zijn gereisd naar Duitsland. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij in Duitsland door een lid van deze groepering werd bedreigd wegens het uitblijven van betalingen, terwijl zijn familie in Vietnam eveneens herhaaldelijk onder druk zou zijn gezet in het kader van de terugbetaling van de schuld (NPO CGVS, p. 8-11). In deze omstandigheden kan niet worden ingezien dat verzoeker in het geheel geen concrete informatie kan verstrekken over de naam van de betrokken criminele groepering of haar leden. Een vrees voor represailles kan voorts hoogstens een zekere terughoudendheid om informatie te delen verantwoorden, doch kan geenszins verklaren dat verzoeker geen enkele kennis zou hebben van de identiteit van de groepering bij wie zijn vader zou hebben geleend, noch van de personen met wie hijzelf gedurende een langere periode en in verschillende landen in rechtstreeks contact stond. Verzoekers gebrek aan kennis ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verder merkt de Raad op dat verzoekers uitleg omtrent de betrokkenheid van de mafia bij zijn reis naar Europa terecht als intern incoherent en weinig plausibel wordt bestempeld. Het valt immers niet in te zien dat de mafia 9000 dollar zou besteden aan verzoekers reis, terwijl het openstaande schuldbedrag van de familie ongeveer 7000 dollar bedroeg. Het is bovendien niet aannemelijk dat deze organisatie aanzienlijke middelen zou hebben geïnvesteerd in de financiering en begeleiding van verzoekers reis naar Europa met het oog op de terugbetaling van schulden, om hem vervolgens zijn periode van legaal werk in Noorwegen niet te laten voltooien, hem zonder concreet werkperspectief in België te laten verblijven, hem nadien opnieuw zonder enig plan naar Duitsland te laten reizen en hem daar uiteindelijk alleen achter te laten. Daar waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift diverse hypothesen poneert over de mogelijke motieven van deze organisatie, zoals het uitoefenen van druk op zijn familie of het eventueel uitbuiten van verzoeker, volstaan dergelijke speculatieve *post-factum* beschouwingen niet om de in de bestreden beslissing vastgestelde ongerijmdheden en incoherenties in verzoekers relaas te verklaren.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker voor het overige blijft steken in het louter herhalen en volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van blote en *post-factum* beweringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet van aard om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

5.3.3.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

5.3.3.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij onvoldoende op de bescherming van zijn nationale autoriteiten kan rekenen, wijst de Raad erop dat vermits er, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet wordt aangetoond dat hij bij terugkeer naar Vietnam een gegronde vrees voor vervolging koestert, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Vietnam irrelevant is.

5.3.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden aangenomen.

5.4. Beoordeling in het licht artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid.

5.4.2. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker. Verzoeker kan zich dan ook niet steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij voor zijn vertrek uit Vietnam zou hebben gekend.

5.4.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op de “*de rapporten van internationale organisaties*” en de bijzonder onstabiele situatie in Vietnam waar de overtredingen van de mensenrechten volgens hem blijven voortduren, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in Vietnam niet volstaat om aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dergelijk risico dient *in concreto* te worden aangetoond, en verzoeker blijft hier, gelet op voorgaande vaststellingen, in gebreke.

5.4.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.4.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Vietnam een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar conclusie dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.6. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen “*overduidelijke beoordelingsvergissing*” kan worden ontwaard. Evenmin blijkt dat er essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS